

1. Návštěvy mrazáku nesnáším. Od dětství, takové trauma. Do mrazáku se totiž u nás dávalo všechno. Hlavně ovoce, aby bylo v zimě, ale v zimě se nejedlo, protože se pořád šetřilo a tak vždycky zbylo až do dalšího léta, kdy už bylo nové čerstvé ovoce, které bylo třeba zamrazit. Takže jsme nikdy čerstvé ovoce nejedli, protože jsme museli nejdříve sníst všechno to z loňska, aby bylo místo v mrazáku na to letošní. V mrazáku bylo vždycky narváno. Vyndat něco z něj se rovnalo spousty přerovnávání, takže cesta do mrazáku byla ekvivaletnem cesty do Himalájí. K tomu připočtete mé inteligentní bratry, kteří si rádi dělali legraci z nejmladšího sourozence a tvrdili mi, že je v druhém regálu strašlivý mamut. To byla úplná blbost a nejhorší je, že jsem tomu věřil a bál se tam lézt. Mamuta tam samozřejmě naši měli zamraženého, už ani nevím, kde ho táta našel, ale vůbec nebyl strašlivý. Taky mi tvrdili, že je tam zamražený dědeček, ale tomu už jsem nevěřil. Moc dobře jsem věděl, že tam žádný dědeček není. Protože by se k těm dvěma strejdům a jedné tetičce už nevešel. Kecám. Ona to nebyla naše tetička. Myslím. Aspoň se to říkalo. Nicméně já, když jsem vyrostl, jsem mrazák nikdy nepoužíval a rozhodně nemám tyhle mánie zamrazit, co se dá. Od masa, přes zeleninu a ovoce ke chlebu, sýrům a kdoví, co ještě. Já si dával do mrazáku jen počítač. Mimochodem je to ta nejlepší PC skříň na světě.
2. Skoro půl páté a dvouletá Viki se právě probudila, čímž vytvořila svůj osobák v poledním spánku. Babička, která s ní dopoledne byla venku, říkala, že se byli trochu projít a pak si sedli na lavičku před hřištěm, ale zjevně ji protáhla něčím, při čem by chcipl i Šebrle. Nic proti, jen houšť a větší kapky! Teď jen vykoupat, udělat večeři a jdeme zase spinkat. No není tohle sen každého rodiče? Bohužel, každodenní realita je taková, že dnes pravděpodobně budu výjimečně psát, až do čtyř do rána. Možná to nebude úplně dávat smysl, ale můžeme se těšit na to, co Viki přes noc vytancuje na klávesnici. Ta už neusne. Nikdy.
3. Fenomén dnešní doby: vyfotit dítě, když brečí a napsat k tomu kvůli čemu. Říkal jsem Kátě, že bychom to měli také vyzkoušet. "Blázníš?" - divila se Káťa "Víš, kolik by to bylo fotek za den?" Pak se na chvíli zamyslela a povídá: "No, možná to není špatný nápad, kdyby to udělal každý rodič, klesl by podíl porna na internetu o desítky procent."
4. Co dělá dvouleté dítě? Několik minut jsem sledoval činnosti prováděné mou dcerou a zde je výsledek: Maže lampičku krémem proti opruzeninám. Přinesla mi kostku v sáčku na psí exkrementy a chce, abych ji snědl. Když jsem se jako zakousl do červeného jablíčka, namalovaného na jedné ploše, otočila kostku, kde je namalovaná láhev mléka a chce, abych ho vypil. Prohlíží si reklamu na houpací lehátka promiminka a volá: "Ryba!" Snaží se nacpat psovi dudlík do ucha. Najednou prohlásila: "Zima!" a sundala si kalhoty. Rýpá se ve svačině. Třemi lžičkami. Snaží si lehnout do krabičky od čaje. Hladí vysavači hadici a říká mu "Majej, majej." Sedla si do velkého oranžového nákladáku a snaží si pod zadek narvat kostku ze stavebnice. Zalezla pod deku a děsně se tam hihňá. Dala vyčůrat bagr do svého nočníku. Asi se opravdu vymočil, protože když ho oklepala, něco na mne cáklo. Vzala si paličky od xylofonu, chvíli s nimi hrála na své pitíčko a pak je obě strčila do pusy. Asi dělá, že

to jsou lízátko, dávala líznout i mámě, když nechtěla, pokusila se je nacpat Kátě do nosních dírek. Drží panenku za nohy, mává s ní, jako když chce uhasit hořící klacek a říká: "Houpy, houpy."

5. V hypermarketech sice seženete všechno a vaše děti se tam pěkně proběhnou, přesto úplně bez dozoru je nechat nemůžete. Vlastně je třeba na ně dávat víc pozor, než se věnovat nákupům nebo se vám stane to, co nám. Přijdeme k pásu, pokladní markuje náš nákup, samé drobné položky jako banány, sušenky, sýr... Dvouletá Viki se natahuje z košíku po věcech, dosáhne dokonce až k pokladnímu, takže se její pěstičky ocitnou nad scannerem - a najednou hup: s pípnutím naskočí na displeji televize Philips. Viki se lekne, stáhne se a já jen koukám. Přes 20 000 korun za něco k večeři mi přijde dost. Myslel jsem, že Viki se jmenuje Viktorie a ne Philips. V duchu jsem si udělal poznámku, že musím našemu LCD v pokoji rozbít držku. Manželka už si bude prohlížet jen obrázky v knížkách. A běda, jestli se mi příště narodí lepolelo! Nevěřili byste, jak obtížné je vysvětlit podřobanému klukovi za kasou, že moje dcera není televizní přijímač. Myslím, že celkově to chápal, ale jak se to tam dostalo, bylo mimo jeho schopnosti. My, dlouholetí rodičové, protože Viki - vlastně Philipse - máme od začátku, víme, že děti rádi seškrabují cokoli, co se odlepuje. Dokonce i když se to neodlepuje. A pak se to na ně přilepí. Takže trik je v tom prohlížet prčkům pěstičky, zda v nich neschovávají čárkové kódy, než s nimi projedete pokladnu. Což jsme bohužel neudělali. Ale na naši omluvu: ještě nikde nám Viki, vlastně Philipse, nemarkovali. A to už párkrát i seděla na páse. Nechtěla se pustit mléka. Pak přišel šéfpokladní. Moje vysvětlení, že má dcera je televize asi nebylo příliš objasňující. Vlastně chtěl zavolat ochranku. Aby zavolala na psychiatrii. Potom hledali televizi. Dokonce jsem před nimi roztahoval trs banánů, což mimochodem nedělejte na veřejnosti, vypadá to vulgárně. Nabízel jsem, že je případně i svléknu, protože kdo ví, co skrývají pod slupkou. Z nějakého důvodu je to spíš štválo. Nikde nenašli nic, co by se televizi podobalo a pokladní trval na verzi, že mu to načetlo dítě. Zkoušeli všechno z jejího oblečení, ale nic to nebralo. Viki baštila housku a na ručičky se jí nikdo nedíval. V jejich uvažování patrně převládl názor, že taková televize by se jí do dlaní dost těžko vešla. Káťa také moc nepomohla, když jim vysvětlila, že televize je hranatá, žere jenom energii a nehraje si s bábovičkama, kdežto batole je docela buclaté, sežere i housku a nemá DVB-T. Šéfpokladní jen zbrunátněl a začal funět. Nakonec to resetovali. Zkoušel jsem se ještě zeptat, jestli by nebylo k Philipsovi i dálkové ovládání, jako vypnout, zapnout, režim krmení, kadění, čůrání, hraní, učení... Ale šéf vztekle odešel a podřobaný pokladní se s námi vůbec nebavil. Jednomu banánu dokonce natloukl. Doufám, že mu pod slupkou nepraskla obrazovka. Teď tu můj Philips leží v postýlce a pěkně spinká. Ovladač na něj nefunguje. Jednu chvíli jsem měl pocit, že jde hlasitost, jenže pouze zvýšit, když jsem snižoval, tak nic. Zítra ještě zkusím vyměnit baterky.
6. Dodělávám sklenici s medem. Přišla Káťa s mobilem na uchu: "Tak kdy bude ta snídaně?" Pantomimicky jsem naznačil, že když už je medu málo, lze nabrat jen trošku a trvá to, než nanesu dost na chleba. Káťa odešla. Z obývacího se pak ozvalo: "No jo, Martin tam jen stojí a čeká, až mu ukápnou." Já se divím, že k nám ještě

někdo volá.

7. Přes 10 ulic mne dvouletá Viki převedla, aby se dostala na hřiště. Nechal jsem ji vést a ukazovat cestu, přitom jsme žasl, že přesně ví, kam chce. Jenže hřiště bylo zrovna zavřené. Před ním seděl na rantlu pářeček tak sedmnáctiletých a Viki nenapadlo nic lepšího, než právě vedle nich udělat hačí. Snažil jsem se jí potichu naznačit, že bychom je neměli rušit, když se ten kluk holce zrovna snaží sníst hlavu. Ale Viki se posadila a požadovala to i po mě. Věděl jsem, že je lepší jí poslechnout, pokud to má proběhnout nenápadně. Kudlanka po kopulaci s tou holkou si nás stejně ani nevšiml. "Opšít!" - nařídila Viki a tak jsem se musel ještě opřít o zeď, jinak to není regulérní hačí. Kluk neotevřel ani oko, co ta holka netuším, její obličej nebyl vůbec vidět, když ho měl ten kluk v tlamě. Viki se jim pokusila ještě nabídnout pitíčko, ale nikdo nereagoval. Holka byla zrovna u kluka na exkurzi hltanu a kluk se snažil holce dosáhnout až na krční mandle. Do toho ještě zvuky, jako když se v bahně perou dva obrovské hovězí steaky. Popadl jsem Viki a dal si ji na ramena, i když jsem slíbil, že ji nebudu nosit, protože se musí naučit chodit sama i delší trasy. Jenže tady začínalo přituhovat a neměli bychom být u toho, až vypukne výroční burza tělesných tekutin.
8. Zamotat se kamkoli tak, že ten pes nemůže vylézt je Dennisova specialita. Na to, jak je starý, dokáže akrobatické kousky. A je hodně starý, vzhledem k tomu, že období jeho mládí jsou obsaženy v prvních třech kapitolách paleontologie. K tomu připočtete, že je prakticky slepý, hluchý a s orientací zmagnetizované střelky kompasu. Na chvíli mi zmizel, což samo o sobě je zvláštní, nechal jsem ho běhat na trávníku. No dobře, "běhat" není to správné slovo, několik rozmlácených ulit šneků, kteří to do něj nabořili, protože před ním nestačili dobrzdit, svědčí, že si to protiřečí. Přesto, zmizet na plácku s trávou je téměř nemožné. A Dennisovi obvykle stačí k "běhání" asi tak metr čtvereční. Je to jako byste venčili své oblíbené těžítko. Rozhlédl jsem se pozorněji a všiml si čehosi zvláštního na živém plotu, který trávník obepínal. Z plotu čouhala černá, chlupatá psí prdel. Nic nedělala, jen tak si trčela, žádné známky toho, že by se snažila dostat ven. Nebo dovnitř. Téměř bych se nechal zvíkat, že to byl záměr zahradního architekta. Narušení monotónosti. Živý plot, živý plot, živý plot, psí prdel, živý plot, živý plot... Jenže naši architekti nejsou tak tvůrčí a psí ani jiné prdele do zahrad nezakomponovávají. Nějak mi ten zadek přišel povědomý. Tak jsem přišel k ní a zaklepal na ni. "Mrsk, mrsk." - odpověděla psí prdel vyčnívající prdel z plotu svým ocasem. No, když nic jiného, je tam spokojený. Ten blbec nejen, že se napasoval dovnitř, ale ještě si zaklížil hlavu mezi dva kmínky. Nebylo, jak ho dostat ven, protože Dennis odmítá couvat. Lehce jsem ho zatahal za ocas, abych mu naznačil směr. Znovu zavrtění. Kdyby to byla má dvouletá Viki, ozvalo by se: "Hehehehe! Etě! Etě!" Kolem nás se začala zastavovat doprava. Nikdo nevěřil, že by tam ten pes vlezl sám, žádný pes přesí nemůže být tak blbý. Začali si šuškat o tom, že jsem ho tam vstřelil. Jedněm Italům jsem naštěstí vysvětlil, že to je takový pražský ekvivalent jejich atrakce pod podloubím kostela Santa Maria in Cosmedin na náměstí Piazza della Bocca della Verità. Jenže tohle nejsou "Ústa pravdy", ale "Prdel pravdy". A když mu strčí ruku do řiti, tak pokud řeknou lež, prdel si prdne. Ani jeden z turistů to nechtěl vyzkoušet, všichni mi věřili.